

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: O. P.**, zastoupen JUDr. Janem Kovaříkem, advokátem, se sídlem Hrnčířská 23, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2003, č. j. 24 Az 553/2003 - 15,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 553/2003 - 15 ze dne 24. 9. 2003, kterým bylo zastaveno řízení o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2002, č. j. OAM - 4974/VL - 10 - 02 - TZ - 2002, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Krajský soud usnesení o zastavení řízení opřel o § 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni svého rozhodnutí, tj. ke dni 24. 9. 2003 (dále jen „zákon o azylu“), podle něhož soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Podle krajského soudu stěžovatel odešel dne 13. 6. 2003 z P. s. S. a místo jeho tehdy aktuálního pobytu nebylo známo. Kromě toho krajský soud konstatoval, že nejdůležitějším prvkem řízení o udělení azylu je sám stěžovatel, jeho poznatky

o konkrétním prostředí a událostech, přitom přítomnost stěžovatele či alespoň jeho součinnost je nutná a nemožnost zjistit místo jeho tehdy aktuálního pobytu bránila soudu po dobu 90 dnů ve věci rozhodnout. Podmínky podávané z § 33 zákona o azylu tak byly dle soudu splněny.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že podmínky pro zastavení řízení podle § 33 zákona o azylu splněny nebyly, neboť stěžovatel sám předložil příslušným orgánům doklad - čestné prohlášení, z jehož obsahu je zřejmé, že od 13. 5. 2003 měl zajištěno ubytování u pana R. Š. na adrese B., V. 4. Na této adrese se stěžovatel zdržuje dosud. Adresa stěžovatelova pobytu tedy byla příslušným orgánům známa. Kromě toho není dle stěžovatele splněna ani druhá podmínka podle § 33 zákona o azylu, tj. nemožnost ve věci po dobu 90 dnů rozhodnout, neboť žaloba byla podána již dne 15. 11. 2002 a soud tedy již mohl rozhodnout před 13. 6. 2003. Stěžovatel tedy navrhuje zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci témuž soudu k dalšímu řízení, uplatňuje přitom kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel rovněž žádá o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud tedy kasační stížností napadené usnesení přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a z uplatněného kasačního důvodu (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pro zastavení řízení podle § 33 zákona o azylu musí být kumulativně splněny dvě podmínky. První podmínka je splněna tehdy, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu. Druhá podmínka je pak splněna tehdy, jestliže skutečnost, že nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu, brání nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Soud splnění těchto podmínek zkoumá ke dni, ke kterému o případném zastavení řízení podle § 33 zákona o azylu rozhoduje.

Pokud jde o první z obou podmínek, tj. zda v řízení o žalobě bylo možno zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu, ta je dle Nejvyššího správního soudu splněna. Stěžovatel nepochybně, že by se v P. s. S. od 13. 6. 2003 nezdržoval, tvrdí však, že příslušným orgánům předložil doklad, z něhož mělo vyplynout, že má zajištěno ubytování jinde. Z obsahu kasační stížnosti nevyplývá, jakým „příslušným orgánům“ stěžovatel předložil doklad o tom, že od 13. 5. 2003 má zajištěno ubytování mimo p. s. Žádný takový doklad není obsažen ve správním spise, není ani součástí soudního spisu. Stěžovatel jej nadto nepřikládá ani ke kasační stížnosti, blíže jej navíc ani nespecifikuje a žádné návrhy na dokazování ve vztahu k případné existenci listiny, jež by obsahově odpovídala jeho tvrzením, Nejvyššímu správnímu soudu nečiní. Bez ohledu na skutečnost, že z obsahu kasační stížnosti nevyplývá, že by stěžovatel sdělil místo svého dalšího pobytu, toliko údajně předložil doklad o tom, že má jinde ubytování zajištěno, má Nejvyšší správní soud za prokázané, že krajskému soudu informace o místě stěžovatelova pobytu ke dni jeho rozhodnutí o zastavení řízení známa nebyla, přitom tuto skutečnost je třeba přičítat jednoznačně k tíži stěžovatele, který se měl zdržovat na adrese P. s. S. Za situace, kdy se krajský soud po marném pokusu o doručení výzvy k vyjádření se k možnosti rozhodnout věc bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s. pokusil o zjištění stěžovatelova pobytu z evidence žalovaného, ovšem i v tomto případě marně, a není-li ve správním ani v soudním spisu založena žádná listina, jejíž existence se stěžovatel bez bližší identifikace dovolává, lze se ztotožnit se závěrem krajského soudu, podle něhož místo pobytu stěžovatele skutečně nebylo možno zjistit.

Pokud jde o druhou z obou podmínek, tj. že skutečnost, že nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu, bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci, i tu má Nejvyšší

správní soud za prokázanou; neobstojí tu přitom stěžovatelův argument, podle něhož krajský soud mohl rozhodnout ještě v době, kdy se stěžovatel v p. s. zdržoval. Stěžovatel opustil p. s. v době po podání žaloby, konkrétně dne 13. 6. 2003; to ostatně sám potvrzuje. Za situace, kdy se stěžovatel od tohoto okamžiku až do dne, v němž si na krajském soudu fakticky vyzvedl nyní napadené usnesení, tj. do dne 10. 10. 2003, v místě, kde se zdržovat měl, nezdržoval, aniž by o místě svého pobytu žalovaného či krajský soud informoval, a tedy kontakt krajského soudu se stěžovatelem, jenž byl nezbytným přinejmenším z hlediska procesních otázek vedení řízení, byl vyloučen, pak nemožnost zjistit místo stěžovatelova pobytu rozhodnutí ve věci skutečně bránila, a sice ode dne 13. 6. 2003 trvale do vydání napadeného usnesení. Osobní součinnost stěžovatele v řízení o žalobě byla nezbytná, pro neznámost stěžovatelova pobytu ji nebylo možno realizovat. I tuto námitku tedy Nejvyšší správní soud shledává nedůvodnou.

Ze shora uvedeného Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, neboť podmínky pro zastavení řízení o žalobě před krajským soudem splněny byly, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu